

Zimski večer.

Počasi.

Besede zložil *Simon Jenko*.

Uglasbil *Iv. Kiferle*.

1. Poj - di, Min-ka, za - pri du - ri, peč s pa - nja - či mi pod - ku - ri,
2. Sem - kaj, hčer-ka, se - di k me-ni in ko - lo-vrat svoj za - že - ni.
3. kak nam je ro - ko po - da - jal, ko od do - ma je od - ha - jal.
4. Šel od nas je v kra - je tu - je, ko - der voj - na, smrt go - stu - je.
5. Tre - tje le - to list po - sla - ni nam nje - go - vo smrt o - zna - ni.

- luč mi v le-ščer - bi na - pra - vi, stol moj k pe-či sem po - sta - vi!
- Pra - vi mi o bra - tu svo-jem, o e - di-nem si-nu mo - jem,
- Ti si solz-na zdi-ho - va - la, ma-ti je na glas jo - ka - la.
- Do - kaj je mi - ni - lo ča - sa, da o njem ni bi - lo gla - sa.
- Od ta - krat je tvo - ja ma - ti bi - la ne - ha - la jo - ka - ti.
6. Le - gla je pa ni več vsta - la, v Bo - gu o - smi dan za - spa - la.

Slovenski učitelji — junaki.

V današnji številki priobčujemo slike treh slovenskih učiteljev, ki so kot vojaki padli za domovino na bojnem polju. — V »Zvončku« nameravamo objaviti slike vseh junaških naših učiteljev, ki so prelili svojo kri v tej strašni vojni in tako v dejanju izpričali tisto domovinsko ljubezen, ki so jo po naših šolah vcepljali v srca slovenski mladini. — Obračamo se do prijateljev in tovarišev teh padlih junakov-učiteljev s prošnjo, naj nam pošljejo njih fotografije, da jim moremo postaviti skromne spomenike v listu slovenske mladine!

Star kmet na bojišču.

Iz Budimpešte poročajo: Odličen poslanec je pripovedoval zanimivo vojno prigodbo: V moji sosesčini, gori v Gömörerskem komitatu, živi star kmet, ki ga poznam in cenim že celih 40 let. Mož dela neumorno in si prizadeva ustvariti boljše življenske pogoje. Sčasoma si je pridobil manjše imetje: polje in živino. Pred približno štirimi tedni je prišel k meni in rekel: »Gospod, moj sin je padel na bojišču. Grem tja in ga pripeljem domov, da ga pokopljem v domačem kraju.« Te besede so me pretresle in globoko

ganile. Bile so izrečene tako mirno in skromno, a vkljub temu v glasu, ki je iz njega odmeval trden, resen sklep. Trudil sem se, da mu dopovem, da bi bilo njegovo potovanje na vsak način brezuspešno. Vojna še ni končana, in le vojaki smejo biti na bojišču, sem mu rekel, in še marsikaj drugega, sploh vse, kar bi moglo potolažiti globoko potrtega očeta. Kmet me je gledal osupnjeno in mi odgovoril: »Toda, gospod, delal sem le za svojega sina. Hotel sem mu izročiti polje in živino. A sedaj ga ni, in zato ne potrebujem nobene stvari več. Prodal sem vso živino in sedaj grem, da spravim svojega sina domov.« In odšel je. Bil je dva do tri tedne v Galiciji in je pozvedoval o svojem padlem sinu, seveda brezuspešno. Te dni se je vrnil in je prišel zopet k meni. »Bilo je, kakor mi je pripovedovala Vaša milost. Niso me spustili na bojišče. Toda jaz ne odneham. Kakor hitro bo končana vojna, grem zopet tja, ker sem prepričan, da dobim svojega mrtvega sina, nakar ga spravim k večnemu počitku v domačo zemljo...« Ne sramujem se povedati, je rekel imenovani odlični politik, da so mu solze polile oči, ko sem segel sivemu starčku v roko, kakor da bi onemel.

